

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/86/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124226898
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124226898.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Digital park I, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava - Petržalka, IČO: 31 383 408, právne zastúpeného spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/X, D., právne zastúpeného JUDr. Viktorom Križiakom, advokátom, so sídlom Moyzesova 46, Košice, IČO: 42 093 210, o zaplatenie sumy 6.272,73 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 17C/61/2024-136 zo dňa 15. apríla 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 6.272,73 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 6.272,73 eur od 30.09.2022 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) a súčasne priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.2

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému domáhal náhrady poistného plnenia s poukazom na § 12 ods. 2 písm. g) zákona č. 381/2001

Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o PZP“), pričom konkrétne sa jednalo o poistné plnenie, ktoré žalobca ako poisťovateľ za žalovaného vyplatil Sociálnej poisťovni, a.s., UNION zdravotnej poisťovni, a.s., resp. poškodeným, a ktorí si následne u žalobcu uplatnili preplatenie nemocenských dávok, nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť (poškodeným A. E. mladšiemu, F. E. a G. E.) a bolestné. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 02.10.2014 došlo k dopravnej nehode, ktorej účastníkom bol žalovaný, ktorý viedol motorové vozidlo zn. Fiat Ducato, EČV: H.. Poukázal na to, že žalovaný v spore rozporoval vinu za spôsobenú dopravnú nehodu, v ktorej dôsledku došlo ku škode na vozidle zn. Škoda Felicia, EČV: I. a zároveň ku škode na zdraví poškodených, ktorú škodu

vo forme poistného plnenia žalobca, ako poisťovateľ vozidla, ktoré žalovaný ako vodič viedol, uhradil v celkovej výške 31.363,67 eur. Zo spisového materiálu má súd prvej inštancie za preukázané, že boli splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, pričom žalovaný bol odsúdený rozsudkom

Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/121/2015 zo dňa 02.11.2016, ktorým bol uznaný vinným za ublíženie na zdraví poškodeným práve v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že žalovaný nebol úspešný ani v odvolacom, ani dovolacom konaní a rozsudok, ktorým bol žalovaný uznaný vinným, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný v príčinnej súvislosti so svojím protiprávnym konaním, ktoré spočíva v nezvládnutí riadenia jeho motorového vozidla, spôsobil škodu, ktorú za neho ako poisťovateľ uhradil žalobca titulom uzatvorenej poisťovnej zmluvy o povinnom zmluvnou poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

1.3

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný následne porušil svoju povinnosť ohlásiť vznik škodovej udalosti do 15 dní od jej vzniku, ktorá mu vyplývala z ustanovenia

§ 10 ods. 1 písm. a) zákona o PZP, a to aj napriek tomu, že žalobca bezprostredne potom, ako sa o tejto udalosti dozvedel, požiadal žalovaného ako poisťníka listom zo dňa 17.10.2014 a opätovne aj listom zo dňa 06.05.2015 o poskytnutie súčinnosti, t. j. vyplnenie tlačiva „Oznámenie o poisťovnej udalosti“ a obratom ho žalobcovi zaslať. Zdôraznil, že žalovaný súčinnosť neposkytol a vyplnené tlačivo ani iné doklady žalobcovi nedoručil. Obranu žalovaného uvedenú v odpore k platobnému rozkazu, ktorý v tomto uviedol, že svoju povinnosť si splnil, a to že žalobcovi ihneď po nehode oznámil vznik poisťovnej udalosti, vyhodnotil ako nijako nepreukázanú, keď poukázal na to, že žalovaný k odporu proti platobnému rozkazu nepredložil akékoľvek dôkazy. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, a preto má žalobca voči nemu nárok na náhradu poisťného plnenia, ktoré za neho plnil, a to až do výšky poskytnutého plnenia, pričom toto si žalobca uplatnil len vo výške 20 % poisťného plnenia, t. j. vo výške 6.272,73 eur.

1.4

Poukázal na to, že žalobca uhradil vzniknutú škodu v celkovej výške 31.363,67 eur, pričom mal preukázané, že žalobca uhradil dňa 05.02.2020 sumu 692,76 eur poškodenej G. E., dňa 04.02.2021 sumu vo výške 3.708,- eur poškodenej A. E., dňa 05.05.2021 sumy vo výške 972,70 eur, 1.885,44 eur, 3.779,02 eur a 18.286,35 eur UNION zdravotnej poisťovni, a.s. a dňa 23.08.2022 sumu vo výške 2.039,50 eur v Sociálnej poisťovni, a.s. Z dôvodu, že žalovaný nárok žalobcu čo do výšky nerozporoval, vychádzal súd prvej inštancie zo žalobcom predložených listinných dôkazov a priznal mu nárok v plnej ním uplatnenej výške, t. j. 6.272,73 eur.

1.5

Súd prvej inštancie súčasne priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 6,23 % ročne z istiny od 30.09.2022 do zaplatenia, pričom vychádzal z toho, že žalovaný bol listom zo dňa 30.08.2022 vyzvaný na zaplatenie náhrady poisťného plnenia v lehote 15 dní od doručenia výzvy a opätovne aj listom zo dňa 30.09.2022, a keďže dlžnú sumu nezaplatil a dostal sa tak do omeškania, vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok aj na zaplatenie úrokov z omeškania, a to už od 30.09.2022.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný riadne a včas odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), t. j. že neboli splnené procesné podmienky konania, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodu prezumovaného ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, z dôvodu prezumovaného ust.

§ 365 ods. 1 písm. g) CSP, t. j. že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a z dôvodu prezumovaného ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný podal odvolanie voči obidvom výrokovým častiam rozsudku súdu prvej inštancie.

2.1 Primárne namietal, že mu bola súdom prvej inštancie odopretá ochrana jeho práv a záujmov, nakoľko v konaní nemohol uplatniť všetky možné a dostupné procesné a dôkazné prostriedky, v čom vzhliadal rozpor postupu súdu prvej inštancie s čl. 2 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti poukázal na to, že súd prvej inštancie vo veci uskutočnil iba jediné pojednávanie, a to dňa 15.04.2025 o 10:15 hod.,

na ktorom sa jeho právny zástupca mienil zúčastniť, pričom však dôvodom jeho náhlej, ale ospravedlnenej neprítomnosti na pojednávaní bolo nečakané úmrtie inej klientky jeho právneho zástupcu, a to v zahraničí, pričom od jeho právneho zástupcu ako právneho zástupcu zomrelej sa na želanie príbuzných očakávalo riešenie a vybavovanie záležitostí ohľadom pohrebu. Mal za to, že z tohto

objektívneho a náhle vzniknutého dôvodu ospravedlnil jeho právny zástupca neúčast' na pojednávaní. Žalovaný mal za to, že potreba osobnej prítomnosti jeho právneho zástupcu na pojednávaní bola žiaduca aj dôvodná, lebo žalovaný bol v tom čase uväznený, keďže vykonával trest odňatia slobody v ÚVTOS Sabinov, pričom súd prvej inštancie podľa jeho názoru nezohľadnil, že výkon jeho procesných práv bol z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody v konaní značne obmedzený a limitovaný. Uviedol, že on nebol v konaní vypočutý a že súd prvej inštancie by z jeho výsluchu zistil, že ako živnostník uzavrel dňa 10.12.2012 s viazaným finančným agentom žalobcu poistnú zmluvu č. 6001403409 (PZP) na motorové vozidlo Fiat Ducato, EČV: H., ako živnostník A. B. – ROZLIČNÝ TOVAR, I. G.: XX XXX XXX, pričom on poistné uhradil žalobcovi riadne a včas. Mal potom za to, že v konaní chýba jeho správne označenie, keďže jeho žalobca nežaloval ako živnostníka s uvedením IČO. V takomto nesprávnom označení svojej osoby vzhliadol vadu pasívnej legitímácie. V postupe súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol na jedinom pojednávaní rozsudkom, vzhliadal žalovaný porušenie uplatňovania jeho procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že on ako živnostník (t. j. fyzická osoba – podnikateľ s prideleným IČO) uzavrel s navrhovateľom poistnú zmluvu práve preto, aby bol v rámci povinného zmluvného poistenia „krytý“ pred povinnosťou plnení neoprávnených nárokov tretích strán ako aj poisťovne. Žalovaný súčasne nerozumel postupu žalobcu, ktorý predčasne a nekriticky vyplatil poistné plnenia vo výške 31.363,67 eur, a to bez právneho dôvodu a bez akéhokoľvek rozporovania výšky uplatneného nároku, a preto žalovaný nesúhlasil s nárokom žalobcu na zaplatenie akéhokoľvek postihu.

2.2 Súčasne žalovaný namietal, že by on porušil svoje povinnosti v súvislosti s oznámením vzniku škodovej udalosti, nakoľko on nasledujúci deň o nehode/škodovej udalosti, potom ako bol prepustený políciou zo zadržania, telefonicky oznámil poisťovni vznik poistnej udalosti a požiadal poisťovňu, aby prípadné nároky uspokojovala až po právoplatnom ustálení viny. Za nepravdivý a nesprávny považoval záver súdu, že si on nesplnil oznamovaciu povinnosť voči poisťovni, keď má za to, že je preukázateľné a zo spisu aj vyplýva, že žalobca najneskôr dňom 05.12.2014 reálne disponoval aj písomným oznámením poistnej udalosti z jeho strany a o vedomosti poisťovne o dopravnej nehode svedčí aj skutočnosť, že už minimálne dňa 17.10.2014, teda po dvoch týždňoch od poistnej udalosti, mala táto pridelené svoje číslo interné 1509.8985/010, t. j. číslo, ktoré je pridelené, resp. generované po oznámení škodovej udalosti. Podľa žalovaného ďalším dôkazom, že poisťovňa reálne vedela o dopravnej nehode/poistnej udalosti, je jej písomná výzva smerom k navrhovateľovi (poznámka odvolacieho súdu: z obsahu podania vyplýva, že správne malo byť uvedené „žalovanému“) zo dňa 17.10.2014. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu o jeho zákonnej zodpovednosti ako žalovaného za vznik poistnej udalosti, keď mal za to, že v danom prípade nebol naplnený nárok poisťovateľa voči poisťovníkovi v zmysle § 12 zákona o PZP, na ktorý sa žalobca odvolával. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie rozhodol o žalobe na podklade nesprávnych skutkových zistení a nesprávne vytvoril skutkový základ rozhodnutia chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov a tak dospel k predčasnému záveru. Mal za to, že žalobca sa nedôvodne domáhal zaplatenia sumy 6.272,73 eur s príslušenstvom od neho, keď súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalobcu.

2.3 Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie pochybil aj tým, že nevyzval žalovaného na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej obrany v súlade s ust. § 150 ods. 2 CSP, čím mu znemožnil realizáciu procesných práv a porušil jeho právo na spravodlivý proces. Dôvodnosť uvedenej námietky vzhliadal aj v tom, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní opomenul skutočnosti, ktoré vyplývali z obsahu súdneho spisu.

2.4 Podľa žalovaného nárok žalobcu ako poisťovne na náhradu poistného plnenia z dôvodu údajného neoznámenia škodovej udalosti v zákonom stanovenej nebol relevantne osvedčený. Žalovaný súčasne poukázal na to, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, a taktiež z opatrnosti vzniesol aj námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku/regresu zo strany žalobcu.

2.5 Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, pričom mal za to, že v konaní bola dostatočne preukázaná opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky, jej výška a on svoje tvrdenia podložil relevantnými dôkazmi. Súčasne mal za to, že súd prvej inštancie správne vec právne posúdil a dostatočne sa vyjadril ku všetkým podstatným tvrdeniam.

3.1 Žalobca nesúhlasil s námietkou žalovaného, že tým, že sa jeho právny zástupca nemohol zúčastniť na pojednávaní a svoju neúčast' ospravedlnil, bolo znemožnené žalovanému uskutočňovať jemu

patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca mal za to, že žalovaný mal dostatok priestoru na uskutočnenie svojich procesných práv, a to že ich riadne a včas nevyužil, nemožno vytýkať konajúcemu súdu a ani to nemôže byť na ťarchu žalobcu. Zdôraznil, že žalovanému nič nebránilo v tom, aby už v podanom odpore uviedol všetky podstatné tvrdenia a všetky námietky, ktoré mal k uplatnenému nároku, keď naproti tomu žalovaný podal veľmi stručný odpor, v ktorom iba uviedol, že sa necíti byť zodpovedný za poistnú udalosť a tvrdenia o jeho zodpovednosti za poistnú udalosť sú predčasné a nepodložené. Žalobca poukázal na to, že žalovaný v predmetnom odpore nenavrhol žiadne dôkazné prostriedky, ktoré by mal súd vykonať a dokonca ani svoj vlastný výsluch, na ktorý poukazuje v odvolaní. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaný nijakým spôsobom nereagoval ani na vyjadrenie žalobcu k odporu, hoci bol konajúcim súdom vyzvaný uznesením zo dňa 26.06.2024 č. k. 17C/61/2024-101, aby tak v lehote 10 dní urobil, pričom žalovaný bol navyše poučený, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí súd prihliadnuť. Žalobca má potom za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď o uplatnenom nároku rozhodol už na prvom pojednávaní, a to aj za neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko žalovaný nevyužil možnosť uniesť všetky podstatné skutkové tvrdenia v odpore a prípadnej duplike a ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazných prostriedkov. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že právny zástupca žalovaného svoju neúčasť na nariadenom pojednávaní dňa 15.04.2025 ospravedlnil, pričom však nežiadal konajúci súd o odročenie pojednávania a v takom prípade podľa žalobcu musel byť právny zástupca žalovaného uzrozumený s tým, že už na prvom pojednávaní môže súd rozhodnúť o predmetnom nároku. Podľa žalobcu nemôže žalovaný prenášať svoju zodpovednosť za oneskorené uplatnenie námietok na súd prvej inštancie alebo na samotného žalobcu, keď žalovanému nič nebránilo v tom, aby navrhol vykonanie dokazovania. Tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie pochybil tým, že ho nevyzval na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej obrany v súlade s § 150 ods. 2 CSP, považuje žalobca za nepravdivé a absurdné. Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a g) CSP v danom konaní nenastal.

3.2 V súvislosti s námietkou žalovaného o pasívnej vecnej legitímácii žalobca poukázal na ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g), § 12 ods. 2 písm. g), § 10 ods. 1 písm. a), § 2 písm. e), § 2 písm. f), ako aj § 4 ods. 1 zákona o PZP, pričom poukázal na to, že v zmysle zákona o PZP vystupuje žalovaný ako poistený, ktorý bol povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní od jej vzniku, pričom poisteným je každý, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, a to sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Podľa žalobcu v danom prípade ide predovšetkým o vodiča motorového vozidla a žalovaný v danom prípade vystupoval práve ako vodič poisteného motorového vozidla, ktorý zapríčinil vznik poistnej udalosti, pričom za škodu zodpovedá na základe § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu potom z dôvodu, že žalovaný mu neoznámil vznik poistnej udalosti v zákonom stanovenej lehote, bol žalobca oprávnený uplatniť si voči nemu nárok na náhradu za poskytnuté poistné plnenie, čím je daná pasívna legitímácia žalovaného.

3.3 Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že zo strany žalobcu došlo k predčasnému a nekritickejmu vyplateniu poistných plnení spolu vo výške 31.363,67 eur bez právneho dôvodu, zopakoval žalobca svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, pričom poukázal na to, že z dôvodu, že žalovaný bol uznaný za vinného zo zapríčinenia poistnej udalosti, nemohlo dôjsť k poskytnutiu poistného plnenia poškodeným z povinného zmluvného poistenia bez právneho dôvodu a rovnako tak nedošlo k predčasnému poskytnutiu poistného plnenia, ale práve naopak, poistné plnenie, ako to vyplýva aj zo žaloby, bolo poskytnuté poškodeným po 6 až 7 rokoch od vzniku poistnej udalosti. Ďalej uviedol, že on nie je povinný poskytnúť poistné plnenie až na základe judikovanej pohľadávky, ako sa žalovaný mylne domnieva, avšak napriek tomu niektoré poistné plnenia boli poskytnuté na základe rozhodnutí vydaných v súdnych konaniach, predmetom ktorých bola náhrada škody v súvislosti s poistnou udalosťou zo dňa 02.10.2014.

3.4 Vo vzťahu k námietke žalovaného, že on ihneď po nehode oznámil žalobcovi telefonicky vznik poistnej udalosti, žalobca uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazné prostriedky na preukázanie ním tvrdených skutočností, pričom navyše uvádzané údajné telefonické oznámenie je na tento účel nedostatočné a nie je splnením zákonnej povinnosti, nakoľko zákon vyžaduje písomnú formu oznámenia škodovej udalosti. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že písomné vyplnenie tlačiva oznámenia o poistnej udalosti má svoj význam, keďže obsahuje aj také otázky, ktoré rozsiahlejšie popisujú okolnosti poistnej udalosti ako zvyknú dotyčné osoby popísať pri telefonickom hlásení. Žalobca mal za to, že zákonná požiadavka, aby poistený oznámil poisťovateľovi v stanovenej lehote vznik škodovej udalosti, ktorá hoci iba potenciálne môže viesť k vzniku povinnosti poisťovateľa plniť, nie je samoúčelná, a to z dôvodu, že poisťovateľ má de facto od počiatku k dispozícii informácie od poisteného, ktoré môže

použiť po prípadnom nahlásení vzniku škody zo strany poškodeného. Žalobca zopakoval, že poistený je povinný oznámiť všetky údaje, ktoré sú mu v čase oznámenia poistnej udalosti známe, aj keď by boli iba v minimálnom rozsahu ako dátum, miesto a spôsob, akým došlo k škodovej udalosti. Uviedol, že oznamovacia povinnosť poisteného má pre činnosť poisťovne osobitný význam, nakoľko náhradu škody poškodenému môže poisťovňa priznať iba na základe dôvodného návrhu, pričom iba včasné oznámenie a šetrenie poistnej udalosti môže byť relevantným základom pre posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie. V dôsledku toho, že poisťovňa v čase uplatnenia náhrady škody poistnej udalosti nemá vedomosť, nemôže efektívne reagovať a v primeranom čase posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku, a potom bezprostredným negatívnym následkom uvedeného je nevyhnutnosť vykonania ďalšieho osobitného šetrenia za účelom objasnenia poistnej udalosti a súvisiacich nárokov, oddialenie poistného plnenia, čo poškodzuje predovšetkým samotnú obeť dopravnej nehody, zvýšené reputačné riziko na strane poisťovne, ktorá sa núteným odkladom poistného plnenia vystavuje znevýhodneniu v konkurenčnom boji, ako aj sťaženie tvorby rezerv na poistné plnenie. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že nie je jeho povinnosťou osobitne vyzývať účastníkov poistnej udalosti na oznámenie vzniku poistnej udalosti, avšak v danom prípade napriek tomu bezprostredne potom, ako sa dozvedel od poškodených o škodovej udalosti, ktorá sa stala 02.10.2014, požiadal listom zo dňa 17.10.2014 žalovaného ako poistníka o poskytnutie súčinnosti a spolu s listom zaslal žalovanému aj tlačivo „Oznámenie o poistnej udalosti“, ktoré mal podľa pokynov žalobcu bezodkladne vyplniť vo všetkých bodoch a podpísané obratom zaslať a k oznámeniu poistnej udalosti mal priložiť všetky doklady, ktoré mal v tom čase k dispozícii, pričom súčasne bol žalovaný upozornený v zmysle § 10 ods. 1 zákona o PZP, že je povinný písomne oznámiť poisťovní vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky a v prípade nesplnenia si tejto povinnosti bol upozornený na to, že poisťovňa má nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za žalovaného vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V danej súvislosti poukázal na to, že on požiadal žalovaného opätovne o poskytnutie súčinnosti listom zo dňa 06.05.2015, v ktorom mu zároveň oznámil, že ak do 7 dní od doručenia listu písomne neoznámí udalosť, bude to znamenať, že splnomocnil poisťovňu, aby za neho prerokovala a vyporiadala nároky na náhradu škody s poškodeným. Pokiaľ žalovaný poukázal na jeho list zo dňa 05.12.2014, tak tento nemožno považovať za riadne písomné oznámenie poistnej udalosti, keďže žalovaný v ňom neuviedol všetky potrebné informácie potrebné pre likvidáciu poistnej udalosti a navyše, ak by aj bolo akceptované, že týmto listom došlo k oznámeniu poistnej udalosti, nič to nemení na tom, že tento list bol doručený žalobcovi až dva mesiace po vzniku poistnej udalosti, t. j. po zákonom stanovenej lehote 15 dní. Žalobca súčasne poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/257/2009 zo dňa 14.03.2011, v ktorom Najvyšší súd SR podľa žalobcu akceptoval sankčnú funkciu takéhoto postihu bez ohľadu na prípadné subjektívne presvedčenie o menej závažnom porušení zákonných povinností zo strany poisteného.

3.5 Vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premlčania v odvolacom konaní žalobca poukázal na ust. § 366 CSP, keď mal za to, že na vznesenie námietky premlčania v odvolacom konaní neboli splnené podmienky prezumované ust. § 366 CSP. Žalobca mal potom za to, že odvolací súd nemôže prihliadnúť na žalovaným uvádzanú námietku premlčania, ktorú po prvýkrát prezentoval až v podanom odvolaní, napriek tomu, že ju mohol prvýkrát uplatniť už v odpore proti platobnému rozkazu.

3.6 Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj na tomto závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), f), g) a h) CSP.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce odvolacie námietky, ktoré boli vo veci žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že

súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, konkretizoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V prípade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Krajský súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS/3/97, II. ÚS 251/03).

9. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. V kontexte uvedeného odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil také vady týkajúce sa podmienok konania, na ktoré by bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

10. Na doplnenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza.

11. Žalovaný v odvolaní primárne namietal porušenie základných princípov Civilného sporového poriadku uvedených v čl. 2 ods. 1, pričom namietal, že súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol na jedinom pojednávaní, a to bez jeho prítomnosti napriek tomu, že jeho právny zástupca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, čím znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1

Uvedenú odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Poukazuje na to, že súd prvej inštancie pôvodne nariadil termín pojednávania na deň 27.02.2025 o 10:00 hod. (viď č. I. 107 spisu). Termín nariadeného pojednávania bol z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalovaného o odročenie termínu pojednávania na iný termín pre kolíziu termínu nariadeného pojednávania s termínom verejného zasadnutia vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6To/110/2024 zmenený na deň 15.04.2025 o 10:15 hod., o čom bol právny zástupca žalovaného telefonicky, a to dňa 26.02.2025 a následne písomne dňa 27.02.2025 vyrozumiený. Následne podaním zo dňa 14.04.2025 požiadal právny zástupca žalovaného o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní nariadeného na deň 15.04.2025 o 10:15 hod., pričom ako dôvod ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní uviedol nečakané úmrtie svojej klientky v zahraničí s tým, že sa od neho ako jej právneho zástupcu na želanie príbuzných očakávalo riešenie prevozu jej pozostatkov na Slovensko či vybavovanie záležitostí ohľadne pohrebu. V predmetnom podaní súčasne uviedol, že sa z tohto dôvodu nebude môcť osobne zúčastniť pojednávania.

11.2

Odvolací súd vo vzťahu k predmetnej odvolacej námietke primárne poukazuje na ust. § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu veci a účel tohto zákona. Dôvody odročenia pojednávania upravuje Civilný sporový poriadok v § 183, pričom v odseku 3 predmetného ustanovenia uvádza: „Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.“ V prípade, ak strana navrhne odročenie pojednávania, nasleduje procesný postup súdu prezumovaný ust. § 184 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Súd rozhodne o odročení pojednávania bezodkladne; o tom upovedomí tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní. Súd uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.“ V kontexte vyššie citovanej právnej úpravy odvolací súd primárne poukazuje na to, že žalovaný ani právny zástupca žalovaného, ktorému v zmysle ust. § 178 ods. 1 CSP bolo doručované predvolanie na pojednávanie zo dňa 15.04.2025, nepodal návrh na odročenie pojednávania, ale zaslal súdu iba ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že právny zástupca žalovaného požiadal o odročenie termínu pojednávania nariadeného na deň 27.02.2025,

príčom s ospravedlnením účasti na tomto pojednávaní súčasne požiadal o odročenie pojednávania na iný termín. Vo vzťahu k ospravedlneniu neúčasti právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 05.04.2025, však žalovaný v ospravedlnení svojej neprítomnosti na predmetnom pojednávaní nepožiadaval (nepodal návrh) o odročenie tohto pojednávania, a preto procesný postup súdu, ktorý na pojednávaní zo dňa 15.04.2025 vec prejednal a rozhodol, nemožno vnímať ako postup, ktorým by súd prvej inštancie znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď odvolací súd predmetný postup súdu prvej inštancie považuje za správny. Ako podstatnú odvolací súd nevyhodnotil ani tú skutočnosť, že podľa tvrdení žalovaného, tento v čase uvedeného pojednávania vykonával trest odňatia slobody v ÚVTOS Sabinov, keď tak, ako už odvolací súd uvádzal, žalovaný bol už v konaní pred súdom prvej inštancie pred nariadením termínu pojednávania zastúpený svojím zástupcom na celé konanie (advokátom), a preto mu nič nebránilo, aby prostredníctvom svojho právneho zástupcu učinil návrh na vykonanie dôkazu strany sporu, t. j. žalovaného, pričom však takýto návrh nebol zo strany žalovaného v štádiu konania pred súdom prvej inštancie ani učinенý.

12. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie ho mal vypočuť a z jeho výsluchu by potom zistil, že žalovaný ako živnostník uzavrel dňa 10.12.2012 s viazaným finančným agentom žalobcu poisťňu zmluvu č. 6001403409 na motorové vozidlo Fiat Ducato, EČV: H. ako živnostník A. B. - ROZLIČNÝ TOVAR, I. G.: XX XXX XXX, a preto namietal správne označenie na strane žalovaného, keďže žalobca ho nežaloval ako živnostníka s uvedením IČO. V uvedenom vzhliadal vadu pasívnej legitímácie. Vo vzťahu k predmetnej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a stranou na opačnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný). Netreba tiež opomíňať fakt, že preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/2014/2011 zo dňa 18.01.2012). Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). V konkrétnostiach žalovaným vznesenej námietky „vady“ pasívnej legitímácie, ktorá fakticky mala spočívať v tom, že žalovaný je v konaní označený ako fyzická osoba nepodnikateľ, pričom podľa žalovaného mal byť označený ako živnostník s uvedením IČO, odvolací súd východiskovo poukazuje na ust. § 133 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého „fyzická osoba sa v žalobe označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumu narodenia alebo iným identifikačným údajom.“. Právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku už nerozlišuje medzi fyzickou osobou podnikateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom (§ 14 CSP), pričom zákonodarca zmenu právnej úpravy odôvodnil stratou opodstatnenia dovtedy platnej duality režimu fyzických osôb podnikateľov a fyzických osôb nepodnikateľov, následkom čoho došlo k unifikácii identifikačných znakov pre fyzické osoby bez ohľadu na to, či vystupujú ako podnikatelia alebo nie. Z uvedeného dôvodu potom nemožno vyhodnotiť odvoláciu námietku žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie ako dôvodnú.

13. Žalovaný ďalej namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadne nesplnenia povinnosti žalovaného prezumovanej v ust. § 12 ods. 2 písm. g) zákona o PZP, keď z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie možno jednoznačne vyvodit' dôvod, pre ktorý dospel k záveru o porušení tejto povinnosti zo strany žalovaného, pričom dospel k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že on si predmetnú oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcovi splnil. Vo vzťahu k žalovaným v odvolaní tvrdenému splneniu povinnosti prezumovanej § 10 ods. 1 písm. a) zákona o PZP, odvolací súd poukazuje na ust. § 366 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) týkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný pritom v odvolaní ani len netvrdil, že by ním uvádzané novoty v podanom odvolaní boli prípustné z niektorého z predmetných ustanovení prezumovaného dôvodu.

14. Vyššie vyslovené rovnako platí aj pre žalovaným vznesenú námietku premlčania vo vzťahu k nároku uplatneného žalobcom v prejednávanom spore. Je potrebné si uvedomiť, že námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou (porovnaj § 152 CSP) a patrí medzi prostriedky procesného útoku, prípadne prostriedky procesnej obrany (tak, ako to bolo aj v posudzovanom prípade), nakoľko prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany v intenciách § 149 CSP sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky, pričom tzv. novoty v odvolacom konaní sa vzťahujú na prostriedky procesného útoku prípadne prostriedky procesnej obrany.

14.1 Žalovaný v prejednávanom spore súčasne poukazoval na charakter predmetného sporu ako spotrebiteľského sporu, pričom odvolací súd poukazuje na to, že ani uvedená argumentácia žalovaného by nemala žiadny relevantný vplyv na „obmedzenia“, ktoré Civilný sporový poriadok reguluje § 366. Výnimku z aplikácie ust. § 366 CSP obsahuje ust. § 296 CSP, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužívajú, avšak v prejednávanom prípade, keďže žalovaný bol zastúpený advokátom už v štádiu konania pred súdom prvej inštancie, toto ustanovenie aj v prípade, ak by sa jednalo o spotrebiteľský spor, tak ust. § 296 CSP by nebolo možné aplikovať (porovnaj § 291 ods. 3 CSP).

14.2 Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci sa navyše nejedná o spotrebiteľský spor, keď súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozhodnutí správne poukázal na charakter žalobou uplatneného nároku (porovnaj bod 32. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie právneho vzťahu ako spotrebiteľského je rozhodné, či účastníkom tohto právneho vzťahu bol spotrebiteľ. V prejednávanom prípade tak, ako to uvádza samotný žalovaný, vstupoval do poisťno-právneho vzťahu so žalobcom ako poisťovateľom v právnom postavení živnostníka, keď uvedené žalovaný akcentuje v rámci jeho odvolacej námietky o nedostatku pasívnej legitímácie, v ktorej zdôrazňuje, že on predmetnú zmluvu uzatvoril ako živnostník A. B. – ROZLIČNÝ TOVAR, G.: XX XXX XXX. Súčasne je zjavné, že žalovaný spôsobil predmetnú škodu nákladným motorovým vozidlom značky Fiat Ducato, z čoho možno vyvodiť, že predmetnú poisťnú zmluvu uzatvoril žalovaný ako podnikateľ, čiže fyzická osoba živnostník na účely podnikania. V daných súvislostiach odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a vo veci C-464/01, Johann Gruber v. Bay Wa AG, z ktorého vyplýva, že osoba, ktorá uzavrela zmluvu týkajúcu sa tovaru určeného čiastočne na podnikateľský účel a čiastočne na účel, ktorý nie je súčasťou jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nemá právo dovoľávať sa výhod vyplývajúcich z pravidiel osobitnej právomoci platných pre spotrebiteľské záväzky, s výnimkou prípadu, že podnikateľský účel je do takej miery okrajový, že má v celkovom kontexte predmetného plnenia len zanedbateľný význam, pričom skutočnosť, že prevažuje nepodnikateľský aspekt nie je v tomto ohľade významná.

14.3 Pokiaľ ide o povahu uplatneného nároku odvolací súd (bez ohľadu na vyššie uvedené závery vedúce k tomu, že predmetný poisťný vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemá povahu spotrebiteľského vzťahu) k odvolacej argumentácii žalovaného poukazuje tiež na to, že uplatnený nárok ani nie je priamym nárokom vyplývajúcim z poisťnej zmluvy. K charakteru tohto nároku sa opätovne vyjadrovali vyššie súdne autority, ktoré charakterizovali predmetný nárok ako „nárok upravený v tomto ustanovení nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil; ide o osobitný (originálny) nárok poisťovateľa vyplývajúci z poisťného vzťahu založeného poisťnou zmluvou“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/326/2009 z 22. septembra 2010). Povahou tohto osobitného nároku sa zaoberal Najvyšší súd SR aj vo vzťahu k posúdeniu kauzálnej príslušnosti súdov v obchodnoprávných sporoch, pričom dospel k záveru, že napriek obchodnoprávnemu charakteru právneho vzťahu založeného zmluvou o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla medzi dvoma podnikateľmi sa uplatnený regresný nárok netýka podnikateľskej činnosti strán sporu, lebo vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z., a preto posudzovaný spor nemá povahu obchodnoprávneho vzťahu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Ndc/22/2023 zo dňa 24.01.2024, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Ndob/1/2025 zo dňa 19.02.2025, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Ndob/34/2024 zo dňa 09.10.2024). Z nich možno potom vyvodiť, že právny vzťah založený § 12 ods. 2 zákona o PZP napriek tomu, že „nadväzuje“ na existujúcu zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, je nárokom priamo s predmetnou poisťnou zmluvou nesúvisiacim a založeným priamo zákonom o PZP upravujúcim následnú zodpovednosť poisteného voči poisťovateľovi, ktorej

obsah a podmienky sú regulované priamo zákonom. Nemožno teda dospieť k záveru, že by žalobcom uplatnený nárok bol nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, ale osobitným nárokom pri ktorom nie je rozhodná povaha účastníkov tohto vzťahu.

15. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného, podľa ktorej súd prvej inštancie mal procesne pochybiť tým, že ho nevyzval na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej obrany v súlade s ust. § 150 ods. 2 CSP, čím mal znemožniť realizáciu procesných práv a porušil právo na spravodlivý proces. Odvolací súd primárne a opätovne poukazuje na to, že žalovaný bol už v počiatočnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie právne zastúpený, keď proti platobnému rozkazu v prejednávanej spore podal odpor prostredníctvom advokáta. V ďalšom priebehu konania pred súdom prvej inštancie - napriek tomu, že žalobca sa vyjadril k odporu proti platobnému rozkazu - zostal nečinný, pojednávania na súde prvej inštancie sa nezúčastnil a svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil. Pokiaľ potom žalovaný namieta, že súd prvej inštancie ho mal vyzvať v zmysle § 150 ods. 2 CSP na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení, odvolací súd sa s dôvodnosťou tejto námietky nemohol stotožniť. Bolo povinnosťou žalovaného, aby sám produkoval náležité skutkové tvrdenia popierajúce dôvodnosť nároku a tieto náležité preukázal. Súčasne odvolací súd poukazuje na značnú všeobecnosť tejto námietky, keď žalovaný ani len neuvádza, na doplnenie akých skutkových tvrdení ho mal súd prvej inštancie vyzývať, keď základnou povinnosťou žalovaného ako strany sporu bolo produkovať tieto skutkové tvrdenia a iba v prípade, ak by uvedené tvrdenia boli vo vzťahu k posúdeniu veci

zo strany súdu prvej inštancie nedostatočné, mohol ho súd vyzvať na doplnenie týchto skutkových tvrdení.

16. Žalovaný súčasne namietal (vyjadril sa, že „nerozumie“), prečo žalobca dobrovoľne a predčasne plnil nároky uplatnené A. E. mladším, F. E., G. E., A. E. starším bez existencie judikovania pohľadávky. Uvedená námietka už v základe popiera význam a zmysel inštitútu povinného zmluvného poistenia, ktorým je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo voči poistiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poistiteľov zakladá vznik poistného garančného fondu, z ktorého sa odškodňujú obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo. Zákonné vyjadrenie tejto povinnosti je prezumované § 11 ods. 6 zákona o PZP, ktoré stanovuje poist'ovateľovi povinnosť bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť plnenie a oznámiť poškodenému výšku plnenia, ak bol rozsah povinností poist'ovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, prípadne poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie, alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinností poist'ovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Na predmetnú povinnosť nadväzuje povinnosť poist'ovateľa poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinností poist'ovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poist'ovateľovi. Z uvedených zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že žalobca poskytuje poistné plnenie buď na základe výsledkov svojho individuálneho šetrenia a v prípade, ak má pochybnosti o dôvodnosti prípadne výšky uplatneného nároku na náhradu škody poškodeného, spravidla poskytne plnenie až po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poist'ovateľovi. Poskytnutie poistného plnenia teda závisí spravidla na výške šetrenia, ktoré vykoná poist'ovateľ vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody a v prípade, ak dospeje k záveru, že tento nárok je dôvodný, tak plnenie poskytne. Pokiaľ žalovaný namietal, že tzv. miera opatrnosti pri bezbrehom a nekritickom poskytovaní peňažných plnení zo zákonného zmluvného poistenia nemôže byť súdom prehliadaná, odvolací súd primárne poukazuje na to, že je vo výlučnom záujme poist'ovateľa, aby poskytol poškodenému poistné plnenie iba v prípade preukázania dôvodnosti uplatneného nároku a jeho výšky, keď predmetné poistenie je plnením z prostriedkov patriacich poist'ovateľovi a nie z prostriedkov, ktoré patria poistenému. Námietka žalovaného o nekritickom poskytnutí peňažných plnení potom nemôže obstať a vyznieva účelovo jednak z toho dôvodu, že je v záujme poist'ovateľa, aby poskytnuté poistné plnenie neprevyšovalo škodu, ktorú poisteným motorovým vozidlom spôsobil poistený a v danom prípade aj z toho dôvodu, že žalobca si voči žalovanému neuplatnil osobitný nárok prezumovaný § 12 zákona o PZP v plnom rozsahu, ale iba v rozsahu 20 %, a teda žalovaným naznačovaná motivácia žalobcu plniť dobrovoľne a predčasne nároky poškodených vyznieva vyslovene účelovo.

17. Na základe uvedeného, pri absencii ďalších odvolacích námietok, odvolací súd viazaný dôvodmi odvolania rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného napadnutý rozsudok potvrdil aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania, ktorý vo vzťahu k výroku vo veci samej vykazuje vecnú správnosť (žalovaný vo vzťahu k predmetnému výroku nijako nekonkretizoval odvolaciu námietku).

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný nemal v odvolacom konaní ani len čiastočný úspech, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

20. V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 10 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline dňa 30. septembra 2025

JUDr. Vladimír Topoľančík
predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu